

У Србији новинари апологетски пишу о политичарима, а политичари почињу да им узимају хлеб, потписујући све чешће ауторске текстове. Уочи одласка на Косово и Метохију, на Дан победе над фашизмом, у дневним новинама Данас огласио се и први потпредседник српске владе, Александар Вучић. О непоклапању извештаја контролисаних медија са стварношћу Вучићеве посете Косову и Метохији, не вреди трошити речи, него треба отићи на „Ју-тјуб“.

Знам да политичари гаје страст према новинама, али не знам шта их понука да штампу употребљавају на тако недостојан начин. Политичка лаж отекла је право грађанства у српској политици и сада се незауостављиво прелива у новинарство, које би требало да је одано истини. Није важно шта говорите, важно је да то буде саопштено и обављено!

Тако, Александар Вучић у Данасу каже да су Срби лакомислено уживали у херојском отпору свакој идеји која је долазила из света. Морам да признам да не знам ни једну такву идеју, барем не од XIX века до данас. Вучић је, можда, мислио на диктате који су долазили из САД и ЕУ, али њих тешко можемо назвати идејама, а њихове изворе – светом.

Не само да је неистинито, него је и веома ружно рећи и да је било ко „лакомислено уживао у херојском отпору“ таквим „идејама“. Највећи страдалници су Срби из бивше Републике Српске Крајине и са Косова и Метохије, чији је прогон једна од Вучићевих „идеја“ потпуно легализовала.

Сматра се, наиме, данас, у ЕУ и даље преко Атлантика, да је прогон више од 200 хиљада људи из Републике Српске Крајине и стотина хиљада с Косова и Метохије оправдана и чак логична казна за чињење једног лошег београдског режима. Треба имати образа па, након што се мало било делом тог режима, рећи да се и лакомислено уживало у свему томе.

Врло је ружно за свој и сваки други народ рећи да је желео плате које имају они који раде двоструко више. Не знам народ који ради двоструко више од нашег народа. Постоји бирократско-коруптивно потонуће српске државе, непотизам, страначка ухлебљења у јавном сектору и шта све не. Али, све то нема везе са српским радницима, сељацима и поштеним светом, који мукотрпно ради или све чешће само жели поштено да ради, него са странчарским миљеом паразита јавног сектора, који итекако негује и странка првог потпредседника владе.

Када напише да је требало да будемо реалнији у жељама, захтевима и прикупљању подршке, уместо да се ослањамо на мишиће, епску реторику и дарове с неба, а да он то најбоље зна и разуме, јер се и он тако понашао, Вучић ме неодољиво подсећа на Нушићевг јунака, који властито робијање представља као упознавање с прописима и практичну препоруку за рад у државној служби.

Политичари Србију представљају као приглупог, лењог студента, који полуотворених уста чека испред закључане читаонице да почне читање књиге, уместо да испит припреми код куће. За реформе и коренито уређење институција и установа није потребан датум, чак ни приступни преговори, него воља и знање ког у српским странкама нема.

Простота ауторизоване политичке лажи у медијима, зато, треба да засени стварност. А стварност је да бирократизована ЕУ има врло лоше економске перспективе, да у стварности не постоје дугорочне гаранције чак ни за спровођење бриселског споразума оваквог какав је.

Стварност је да у влади Србије седе противници „Јужног тока“. Стварност је да је у Србији остало још нешто имовине у јавном сектору, након чега долази европски колапс или државни препород. Стварност је да после признања Косова и Метохије не долазе дарови, него даља питања статуса других делова Србије и нови услови.

Само у једном је Александар Вучић у свом тексту у праву: Србија још увек има сјајне, младе, енергичне и образоване људе. Само што их нема око њега, у странкама и у власти. Свако образован, наиме, разликује међународну од евроатлантске заједнице и не брка финансијску помоћ са кредитом. Свако образован, уосталом, зна да цео свет није против Србије.

Образован човек не жели у псеудоевропски свет српских странака. Не жели да за дневницу, запослење на три месеца у јавном сектору или празно обећање лепи плакате, носи најтежи терет, урла на митинзима са сендвичом у рукама и ћути док му придику држи кабадахија, председнички локалног одбора, с чачкалицом у углу усана, који сриче док чита, али најбоље зна шта је ЕУ, баш као што је јуче знао шта је лажни патриотизам у примитивном, букачком и псовачком псеудочетништву.

А да први потпредседник владе мало пише и о томе, а не само о светлој будућности и мрачној прошлости? Читајући текст у Данасу, морам да признам да сам се снуждио. Европа за мене још увек има леп призив старих катедрала, музеја, уређених канала, несташних идеја и складних градова, уз реалност крваве политичке историје.

Европу још увек разликујем од ЕУ, Монеову слику „Свечаност у улици Сен Дени“ од саопштења Франсоа Оланда, који већ годину дана говори искључиво о неопходности реформи. Бојим се за Србију оних којима је ЕУ данас једина Европа, а примитивизам им је до јуче био једина Србија. Разуме се, и последица нужде у којој таква Србија беспоговорно постаје таквом Европом. Нема папира који ће то уклонити!

Бранко Жујовић

(Глас Русије)